

Grozdje pa so zdaj Makarij in bratje skupaj zobali. Na tem grozdu, reče Makarij, se je razodelo, kako da se bratje med seboj ljubijo in vsakemu se mora zdaj ena sama jagoda slajša zdeti, kakor če bi bil poprej ves grozd sam obral.

Marija — Šmarnica.

Sonet.

Prišla si zopet, pómlad rajske mila,
Pomlájeno je vse in oživélo:
Pozdravlja ptičev — pevcev te krdelo,
V cvetičja kras te zemlja je ovila.

V zelenem logu šmarnica priklila
Iz tal vesela je; nje cvetje belo*
Po tebi, pómlad, je zahrepenelo,
Ti si lepoto mu in vonj vzbudila!

Pozdravljen bodi, majnik, mesec svet!
Po tebi mi je duša zaželela:
„Marijo — Šmarnico zrem v zornem cveti!“

O, da Slovincem srca bi vskipela,
Da bi čez hrib in plan glasili vneti:
„Marijina — Slovencev je dežela!“ *Omanov.*

Opomin.

Glej, mravlja poleti
Prav urno hiti,
Da v zimi brezskrbno
In dobro živi.

Čebela poišče
Si sleherni cvet;
Za zimo nabira
Presladki si med.

Posnemaj čebelo
In mravljo še ti;
Oskrbi v mladosti
Za stare se dni!

Oj zlati nauki
Zaklad so za te;
Le skrbno jih išči
In shrani v srce!

J. Krek.